

atpažinti. Kuo labiau pažadinama mūsų širdis, tuo geriau suprantame, kad jos niekas nepatenkins, tik Tas, kuris ją sukūrė ir kuris vienintelis yra jos išsipildymas. Kristus yra vienintelis, kuris atsakydamas išgelbsti troškimą, atskleidžia tikrąją jo reikšmę, jo begalybę. Kuo labiau atrandu savojo „aš“ prigimtį, tai, kad jis nesusiaurinamas, unikalus, tuo tampa aiškiau, kad mano atsakomybė nėra pakeičiama: niekam negaliu deleguoti savo atsakomybės ištarti „aš“, ištarti „taip“ tam, kuris mane pažadina ir prašo leidimo mane išgelbėti.

Giussani mums sako tokius dalykus, kuriuos galime suprasti tik tada, kai jie mums įvyksta, kai juos patiriame. Pavyzdžiui, kai sako, kad „aš“ „yra išskirtinis tiesioginis ryšys su Dievu“¹⁶⁹. Kalbama apie „manąjį aš“ ir apie „mano“ asmeninį ryšį su Dievu: niekam negaliu to deleguoti. Tu, aš, kiekvienas iš mūsų yra unikalus; nesame vienas iš daugelio bandoje, globalaus mechanizmo detalė, ne. Todėl Paslaptis trokšta užmegzti unikalų ryšį su kiekvienu iš mūsų, atrasti unikalų artumą. Tu esi kviečiamas atsakyti pirmuoju asmeniu, ir būtent tu turėsi ištarti „taip“ arba „ne“. Šio atsakymo negalima deleguoti. Man visada kėlė nuostabą tas kelias, kurį kun. Giussani mums padeda nueiti, sekant jo Trilogijos knygomis. Iš pradžių, pirmajame „Religinio jausmo“ skyriuje, mums leidžia pažinti turimą kriterijų, kurio dėka atpažįstame tai, ko reikia mūsų širdžiai. Tuomet veda keliu, pateikdamas krikščionybės iššūkį, Kristaus įvykį, mokinių kelią, tuomet Bažnyčią, kaip vietą, per kurią Kristus išlieka istorijoje, taigi ir mūsų kelią. Kelionės pabaigoje sako: „Kam Kristus patiki visa tai, ką atliko tavo akyse? Koks yra esminis vertinimo kriterijus? Tavo širdis“. Kristus nenori, kad Jam paklustume mechaniškai. Nori, kad paklustume Jam, jei atpažįstame, jog Jis yra atsakymas į mūsų širdies poreikius, antraip tai mūsų nepalies. Ar suprantate, kodėl mūsų „taip“ negali būti deleguojamas? Pasak Giussani, niekas negali sukčiauti: Kristus su mumis nesukčiauja, bet ir mes negalime sukčiauti su Juo. Tai gyvenimą padaro išties dramatišką. Būtent šia prasme širdis neturi partnerių. „Man skiriama Dievo meilė mane paverčia tuo, kas esu iš tikrųjų ir iš esmės: ji įtvirtina tokį Aš, kokį Dievas nori regėti priešais save ir turėti sau, atsigręžusį į Jį“, tvirtina von Balthasar. Tau skirtas Jo prielankumas yra vienintelis dalykas, galintis visiškai atsakyti tavo širdžiai. O kiti, jei savo ruožtu išgyvena šį santykį, man padeda nepasitenkinti niekuo, kas yra mažiau už šitai, man leidžia gilintis į savo žmogiškąjį poreikį.

Taigi, visas Dievo planas skirtas tam, kad mes sutiktume tą Vienintelį, kuris mums atsako. Ir jei neatrasime atsakymo kiekvienas sau, neturėsime, ką pasakyti ir kitiems: pasaulis liks be atsakymo. Jei pirmuoju asmeniu nepatiriame Kristaus, kaip atsakymo į begalinį širdies laukimą, negalėsime to perteikti kitiems, kaip jų pačių gėrio. Tik tas, kas eina šiuo keliu, kas gyvena šia patirtimi, gali ją pasiūlyti kitiems su tikrumu, kad būtent to, paslaptingu būdu, apgraiбомis ieško ir jie patys. Tai – didžiausias gyvenimo nuotykis: kiekvieną dieną vis labiau įsitikinti, kad tai, kas mums įvyko, susitikimas su Kristumi, yra vienintelis dalykas, pajėgus pilnai atsakyti į širdies poreikius. Ar toks familiarumas su Kristumi tapo esminiu mūsų gyvenimo veiksmu, galime patikrinti per tai, ar esame laisvi kasdieninėse aplinkybėse. Tik taip galėsime įnešti realų įnašą į visų turimą laisvės siekį. Todėl visada mano dėmesį patraukia šis von Balthasar teiginys: „Kol krikščionis reikš visų pirma tradiciją ir institucijas, bus labai lengva modernųjų laikų laisvės judėjimams“, kurie šiandien vadinami „populistiniais“, nes jie neįmus iššūkio, mes jiems nebūsime joks iššūkis. „Tikrasis palyginimas įvyks tik tuomet, kai krikščionis įsipareigos [...] parodyti, kad Dievo atsivėrimas per Jėzų Kristų yra kvietimas įeiti į absoliučios laisvės erdvę, vienintelę vietą, kur gali atsiskleisti žmogiškoji laisvė“¹⁷⁰.

¹⁶⁹ Giussani, Luigi. „Krikščionybės iššūkio ištakos“. Vilnius: Tyto Alba, 2005.

¹⁷⁰ H.U. von Balthasar, „Prielaida“ (Premessa), iš H.U. von Balthasar - L. Giussani, „Krikščionio užduotis pasaulyje“ (L'impegno del cristiano nel mondo), p. 24.